

MINELCRAFT

ZROZENÍ DRAKA

KIO KAN

A character named Nicky Drayden is depicted in a Minecraft-style blocky world. The character is a yellow figure with a red and white striped shirt, holding a red potion in one hand and a blue glowing orb in the other. The character stands on a platform of purple and yellow blocks, with a large, glowing purple dragon-like structure in the background. The scene is lit with purple and yellow light, and there are floating blocks and particles around.

NICKY
DRAYDEN

MINECRAFT

**ZROZENÍ
ORAKA**

**NICKY
DRAYDEN**

Copyright © 2021 Mojang Synergies AB.
MINECRAFT and the Minecraft logo are trademarks
of the Microsoft group of companies.
Translation © Jan Mrlík, 2023
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu MINECRAFT: THE DRAGON
vydaného v roce 2021 nakladatelstvím
Del Rey, an imprint of Random House, a division of
Penguin Random House LLC, New York
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Kateřina Duchoňová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2023
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-012-2

*Alexovi,
staviteli úžasných světů,
tvůrci ohromujících vynálezů:
tvoje nápady a představivost mě blažily
cestou do Endu a zpátky.*

Kapitola první

Zetta se schovávala za kaktusem na okraji návsi a čekala, až poslední lidé z vesnice dokončí, čím se zrovna zabývali, a vrátí se domů k večeři. Jak se slunce sklánělo k obzoru, v pouštní vesnici Sienové Duny se dloužily stíny. Písek pod Zettinými chodidly začal chladnout, vítr nabyl na ostrosti a horko panující přes den se vytrácelo.

Zetta si jednou rukou sevřela u krku výstřih modré tuniky a druhou pevně tiskla kožený batoh, kde měla uložený celý svůj poklad skleněných lahviček a netherových bradavic, a zejména varný stojan, jehož si velmi považovala. Byla největším výrobcem lektvarů, jakého Sienové Duny měly. Pravda, byla také *jediným* alchymistou, který ve vsi působil. Však jednou přijde den, kdy se dočká velikosti a slávy, ale napřed se musí hodně učit a cvičit, a aby mohla zkoušet své dovednosti, potřebuje naplnit lahvičky vodou, aniž by ji u toho někdo chytil.

Uprostřed návsi stála pískovcová věž, v níž byla vysekána malá okénka až k samotnému vrcholu, přičemž v nejvyšším okně visel mosazný zvon, jímž se burcovali vesničané ve chvílích nouze. Ve stínu zvonice se nalézala jediná studna, kterou ve vesnici měli. Zde v poušti byla voda vzácná a velmi cenná a nevráživost ostatních vzbuzoval každý, kdo

si jí nabral víc, než činil jeho spravedlivý díl. Kdyby někdo z vesničanů viděl, že si zde Zetta plní láhve tak často, určitě by pojal podezření a začal se štourat v tom, k čemu vodu vlastně potřebuje. Nemohla připustit, aby kdokoli zjistil, že experimentuje s lektvary. Teď raději ne. Zvláště ne její otec.

Zetta pozorně sledovala obchodníky, jejichž krámy lemovaly náměstí, jak sklízají zboží vystavené venku před obchody. Hokynář schovával stojan s nabídkou ovoce a pečlivě ukládal melouny, bobule i exotická jablka, aby je vystavil zase příštího dne. Prodavač slizu balil slizové koule a nabízené slizové kostky ukládal do truhly.

Na severní straně návsi, hned vedle radnice, měl svůj stánek knihkupec. Zavzdychal, prolistoval několik posledních stránek knihy a vrátil ji do osamocené knihovnické skříně. Dalo se vytušit, že kdysi mívával opravdu bohatou nabídku knížek, jenže potom lidé ze Sienových Dun nějak ztratili zájem o okolní svět a upnuli se ke tradičnímu způsobu života. Teď ve starých knihovnických skříních pěstoval neuduživé kaktusy. Jako by Sienové Duny potřebovaly ještě další pichlavé rostliny.

Konečně zůstala náves téměř liduprázdná. Zetta přeběhla ke studni, postavila se vedle ní a pokoušela se působit nenápadně, což se jí trapně nedařilo. Ruce se jí třásly a těkala očima po okolí. Opatrně vsunula ruku do batohu, vytáhla skleněnou láhev a odzátkovala ji. Zrovna když se nakláněla přes okraj studny, aby ji naplnila, zaslechla kroky šelestící v písku, které se k ní blížily. Rychle se napřímila, láhev bleskově schovala do batohu a ohlédla se. Přicházela starostka Maxine a mířila přímo k ní.

„Tak máme v Sienových Dunách další krásný večer,“ pravila starostka. Zůstala stát před Zettou, vysoká a úctyhodná, a vanula z ní nějaká vybraná vůně květin, které jinak v žáru pouštního slunce neustále uvadaly.

„Velice krásný,“ souhlasila Zetta. „Přišla jsem si sem jen tak posedět, abych si užila trochu vánku.“ *A rozhodně nemám v úmyslu ukrást nebo si, ehm, vypůjčit... trošku vody, ze které bych mohla vařit lektvary. Víم přece, že tady ve vesnici se lidé na výrobce lektvarů dívají skrz prsty.*

„Hradební zeď také moc pěkně roste, pokud to tak mohu sama říct. Ceníم si tvé práce v terakotovém dole. Díky takovým lidem jako ty zůstává naše vesnice v bezpečí.“ Starostka Maxine pohlédla na Zettu tak, jako by chtěla říct: *No ano, já jsem starostka. Díky za uznání.*

Zetta si hned uvědomila, že má hnědou kůži pokrytou oranžovým terakotovým prachem. Cítila, jak ji řeže pod víčky. Měla ho i v ponožkách a ve vlasech stočených do uzlu. Během směn v dole se toho neřádu pořádně nadýchala, takže by ji ani nepřekvapilo, kdyby jednoho dne kýchl a vyletěla z ní celá terakotová cihla.

„Ta zeď je skvělá, jen co je pravda,“ procedila Zetta skrz zaťaté zuby. Po pravdě si myslela, že nová hradba budovaná kolem vesnice je dost hrůzná. Ale díky tomu, že Zetta do-lovala terakotu potřebnou na stavbu, pro kterou se starostka velice nadchla, se jí podařilo nashromáždit tolik smaragdů, že si mohla pořídít varný stojan, takže si vlastně neměla nač stěžovat.

„Bud' dobrá, občanko,“ rozloučila se starostka Maxine a odcházela spěšným krokem, který trochu připomínal koňský klus.

Zetta si ulehčeně vydechla. Otočila se a rychle naplnila láhev vodou. Vlastně vůbec nechápala, proč se kolem vody dělají takové ciráty. Ve studni jí bylo pořádně dost. Jednou pomáhala dědečkovi nabrat celých deset věder a hladina neklesla ani o kousek.

Náramně se lekla, když ucítila, že jí někdo položil ruku na rameno, a málem upustila láhev do studny. Zachytila ji v posledním okamžiku, pak se obrátila a viděla, že za ní

stojí otec. Mohutný člověk s mocným hrudníkem a poněkud prudší povahou, ale na druhé straně z něho vyzařovalo nějaké zvláštní kouzlo. Patřil k lidem, jejichž slovo u ostatních platí.

„Táto, já...“ Zetta měla znenadání pocit, jako by jí jazyk nabobtnal, takže se jí sotva vešel do pusy. Potřebovala nějakou výmluvu. Rychle něco vymyslet, aby se jí nezačal zbytečně vyptávat na tu láhev s vodou.

Vesnická kovářka měla svou dílnu přímo naproti studni. Ve výkladní skříni hledící na náves měla pod nápisem „Očarované zboží nevedu“ vyloženy desítky zbraní a nástrojů, jak kamenných, tak železných. Zetta s určitostí věděla, že má také diamantové nářadí, ovšem to uchovávala v bezpečí v zadní části dílny.

„Zrovna jsem se chtěla podívat, kolik by stál železný krumpáč,“ vyhrkla. „Říkala jsem si, že bych s ním v dole mohla nadělat víc práce.“

Otci se do přísného výrazu vloudil náznak úsměvu. V očích se mu zablýsklo. „Konečně začínáš brát dolování vážně, co?“

Zetta poznala, že je na ni otec zničehonic pyšný, a cítila se hodně nepříjemně, že si to vysloužila jen díky výmluvě. Pracoval jako hornický předák, a tak každý očekával, že i ona bude do dolování celá pryč a práce v dole jí půjde zrovna tak dobře jako jemu. Jenže dolování byla v té chvíli poslední věc, o které Zetta přemýšlela. Vlastně na kopání terakoty většinou nemyslela vůbec.

Odkáslala si. „Ehm, radši půjdu, než se obchod zavře. Uvidíme se u večere.“ Pak se protáhla kolem něho a vešla do kovářčina krámu, kde předstírala, že si vybírá železný krumpáč, který si ovšem ve skutečnosti nemohla dovolit. Dívala se skrz výlohu, jak se otec prochází po návsi. Byl už takový – pořád v pohybu, ale nikdy nikam nespěchal.

Dokud bude venku, nemůže ani pomýšlet na to, že by si u studny naplnila i ostatní láhve. Mohla by to zkusit na

statku u dědečka a babičky. Ani tam by se to neobešlo bez rizika, jenže neměla moc na vybranou. Čekala, dokud se otec nedal do řeči se starostkou, načež vyběhla z obchodu a spěchala k jižnímu okraji vesnice.

Farma prarodičů se nacházela v malé oáze kousek od vsi. Jinak farmu i Sienové Duny obklopovaly jenom písek a kamení, poušť jako by neměla konce. Zato na farmě se ve větříku lehce kývaly stonky cukrové třtiny a zelenala se tam mrkvová nať. Slepice chodily sem a tam ve své ohradě a něco zobaly ze země, celé netrpělivé, až dostanou další dávku zrní. Strašák vyrobený z několika starých plotových sloupků, balíku slámy a duté tykve stál na stráži nad osobním bramborovým polem dědečka Nighta, které bylo podstatně rozlehlejší než záhon brambor určený ke spotřebě pro celý zbytek vesnice.

Jen o několik kroků dál Zettin bratranec Ashton zuřivě máchal kamennou motykou v pšenici vysoké až po pás, které se nějak podařilo vyrůst i v pouštním úpalu. Zetta si pomyslela, že teď už by mohl pomalu se svou prací končit. Zbývala jí jen krátká chvíle denního světla a nutně potřebovala nabrat tu vodu. Kromě toho, když už byla tady, by mohla nasbírat nějaké další přísady do svých lektvarů.

Věřila si, že tentokrát svůj pokus nezvrtá. Řasy už jí skoro narostly do původní délky – přišla o ně při děsivém výbuchu, který vyvolala při pokusu vyrobit jakýsi lektvar. Teď už se v alchymii vyznala o něco líp, i když výsledkem bývaly všelijaké směsky, jejichž jediným efektem bylo to, že jí na celý den zasmradila celou ložnici.

Konečně Ashton sebral všechnu sklizenou pšenici do batohu, na uprázdněné místo nasekl nové zrní, načež se otočil a zamířil k ohradě se slepicemi. Zettě se ulevilo. Přikrčila se a plíživě se kradla k políčku s obilím, díky němuž měla pouštní vesnice pořád dost křupavého chleba a někdy navíc i koláče a sušenky. Pod botami cítila místo obvyklého písku

hnědou hlínu, kyprou a vlhkou i navzdory slunci, které na ni pražilo.

Zetta po špičkách prošla obilným polem, až se dostala k úzkému vodnímu kanálku, který dodával poli vláhu. Klekla si na okraj břehu a v té chvíli ji zaskočily výčitky, až si musela připomínat, že přece načerpá jenom trošku vody. Zrovna tolik, aby naplnila tři láhve, které nutně potřebovala k pokusům o vytvoření lektvaru rychlosti. Hodlala vyzkoušet jednodušší recept a doufala, že s ním bude mít víc štěstí.

Lektvar neviditelnosti, který uvařila včera v noci, nevypadal tak docela správně, a když ho na sobě zkoušela, byla z toho pořádně nervózní. Nebylo vyloučeno, že se jí zkazila netherová bradavice. Už když ten krám utrhla a byl čerstvý, zapáchal jako směsice shnilé houby a zpoceného podpaždí, takže bylo těžké odhadnout, jak to s ním vlastně je. Totéž platilo o kvašených pavoučích očích, která Zetta uchovávala ve zvláštní truhle. Příšerně se jí protivilo, i když se na ně měla jen podívat, protože se jí pořád zdálo, že na ni taky koukají.

Cukrová třtina, již Zetta potřebovala jako přísadu do lektvaru rychlosti, rostla na protilehlé straně farmy, jenže Ashton jí bránil v cestě, protože v těch místech naháněl několik slepic, které mu utekly z ohrady. Za chvíličku to zvládl, protože je nalákal na hrst plnou zrní. Ashton to se zvířaty uměl. Toho kluka měly rády všechny ovce, prasata i slepice. Ve zvláštní oblibě ho měla i Zrzka, jediná kráva, co ve vesnici měli. V té chvíli měla Zetta smůlu – Ashton všechna zvířata na statku dychtivě miloval, takže teď seděl na zkřížených nohou, hladil jednu slepici po druhé a notoval jim nějakou melodii.

Ta písnička se zdála nekonečná. Pokud však chtěla ukořistit trochu třtiny, musela počkat, dokud bratranec neodejde.

Z pískovce vystavěné domy v Sienových Dunách stály tak natěsnané, že by Zettě stačilo vyklonit se z okna a požádat

některého souseda o hrneček cukru. Jejich sousedi byli milí lidé a vyhověli by jí, přestože sami neměli nijak mnoho; všichni ve vesnici se podle svých možností o všechno dělili. Jenže také klevetili, jako by na tom závisely jejich životy, a Zetta ani trochu nestála o to, aby vyžvanili otci, že si půjčovala cukr, a on tak zjistil, že si zahrává s magií. Určitě by o tom řekl starostce a ta by jí pak velice přísně domlouvala a připomínala, jak je důležité vést prostý život a nerozptylovat se věcmi, jako jsou lektvary a rudit a očarování a vlastně cokoli, co Zettě připadalo jenom trochu zajímavé.

To byl také jeden z důvodů, proč jí dělala takové starosti nová vesnická hradba. Starostka tvrdila, že se staví proto, aby nepřátelští mobové nemohli do vsi. Podle Zettina mínění Sienové Duny platily za docela bezpečné místo, pokud se odhlédlo od občasné návštěvy nějakého huska, tedy pouštního zombíka, nebo kostlivce či nájezdu loupeživých illagerů vyzbrojených kušemi. Zetta měla dojem, že nová zeď nebude sloužit ani tak k udržování nepřátelských mobů venku jako k zadržování vesničanů uvnitř. Přišlo jí divné, že jen málokterý obyvatel se odváží vyjít ze vsi, a přitom tam venku se dalo najít tolik zajímavého. Za jednu takovou zvláštnost počítala i svou tetu Meryl, jenže na tu si sotva vzpomínala, protože když Meryl utekla k hoře, která se zdvihá na sever od vsi, byla ještě hodně malá.

Zetta se rozhodla k odvážnému řešení. Možná to nebyl ten nejlepší nápad, ale jestli se jednou chce stát schopným výrobcem lektvarů v Sienových Dunách, měla by si začít víc věřit. Místo aby čekala, dokud bratranec Ashton neodejde, mohla přece užít jeden ze svých lektvarů neviditelnosti a projít kolem něho, aniž by o tom věděl. Vytáhla z batohu skleněnou lahvičku. V ní pableskovala tekutina jemné levandulové barvy.

Na pohled se zdála v naprostém pořádku, ale když lahvičku odzátkovala, vylinul se z ní ostrý pach, ze kterého se

jí dělalo na zvracení. Několikrát se zhluboka nadechla, aby se vzpamatovala, stiskla si nos a celý obsah lahvičky vypila. Začalo ji brnět celé tělo, jako by ji okusovalo hejno rybenek. Má takhle působit magický lektvar? A funguje vůbec? Stala se neviditelnou?

Zamávala si rukou před obličejem, ale nic neviděla. Celým tělem jí koloval zvláštní pocit a měla dojem, že se jí dělá nějak slabo od žaludku, například jako kdyby stála na samém okraji vysokého útesu.

Postavila se v pšeničném poli, takže už ji neskrývala žádná zlatohnědá stébla. Teď mohla bezpečně projít kolem bratrance a neriskovat přitom, že ji přistihne. Kdyby ji tady zahlédl, běžel by to povědět babičce a dědovi a ti by to zase donesli jejímu tátovi, a tím by pro ni všechno skončilo. Teď ale měla pocit, že je v bezpečí. Obezřetně postupovala pšeničným polem, potom mezi záhony brambor a pokračovala pořád dál, dokud neprošla Ashtonovi za zády. Jak dlouho může působení lektvaru vydržet? Tím si Zetta nebyla jistá. Pokud šlo o vaření lektvarů, pořád ještě byla nováček, zelenáč, jak říkal bratranec. Ale i tak ji takhle zkouška velice vzrušovala a ani se jí nechtělo věřit, že to opravdu funguje.

„Kdopak je ta hodná slepička? Kdopak je to milé kuřátko?“ vrkal Ashton a šimral mladou slepičku pod jasně červeným lalokem. „No přece Salma! Jistě, kdo jiný.“

Salma zakvokala a zamávala křídly.

„A kdo je ta nejzlatější slepička v celém Overworldu?“ broukal na ostatní slepice. „Je to Nella! To je nad slunce jasnější!“ Nella se lísala Ashtonovi k hrudníku. „To je ta nejbáječnější...“

Ashton náhle zmlkl a otočil se. Díval se přímo do míst, kde právě stála Zetta. Ta ztuhla jako blok kamení a zatajila dech.

„Ehm... je to sestřenice Zetta?“ zeptal se Ashton.

Ale ne. Její krytí selhalo. „Ty mě vidíš?“ zeptala se zklamaně.

„No, tak trochu. Vidím z tebe jen kousek. Teda hlavu.“ Třeštil hnědé oči, že mu skoro vypadly z důlků. „To se jako nějak vznášíš?“

„Určitě jsem vaření toho lektvaru uspěla,“ mumlala Zetta rozmrzele. „Nebo jsem tam dala málo netherové bradavice. Neříkej dědovi a babičce, že jsem tady byla, ano? Slíbíš mi to?“

„Slibuji, že to nepovím... *jestli* mě vezmeš s sebou na příští výpravu, až půjdete lovit moby.“

Zetta zavzdychala, pak obešla ohradu s krávou, aby se napila mléka z kbelíku a tím zrušila působení nepovedeného lektvaru. Ashton přiběhl za ní.

„Ale ty jsi ještě moc malý na to, aby ses uprostřed noci toulal někde po poušti,“ namítla Zetta. „Možná až budeš trochu starší, tak bys mohl...“

„Tohle mi říkáš už od té doby, kdy mi bylo osm! Teď už jsem starší. Jsem připravený!“

„Vím, že si to myslíš, jenže tam venku je to doopravdy nebezpečné,“ mumlala Zetta. Sebrala prázdný kbelík a otevřela ohradu, aby mohla k Zrzce. Jenže sotva tam vešla, kráva se vylekala – jak by také ne, když se k ní blížila samotná hlava a vůbec. Zrzka se rozběhla po pastvině pryč. Zetta na krávu nemluvila, ale počítala s tím, že Zrzčino protivné bučení znamená, že by nemělo smysl, aby se pokoušela k tomu ubohému zvířeti přibližovat.

Podívala se po Ashtonovi. Zanedlouho mu bude jedenáct. Hubený, ale skoro tak velký jako ona. Na hlavě měl houštinu černých kudrn, pod ní laskavé oči a bystrý rozum. V řadě věcí se choval ještě hodně naivně a dost fantazíroval, vykládal o dracích vydechujících jedovaté páry a o plamených ohnivácích a příšerných ďasech, a všechno si to kreslil do svého otrhaného notesu. Tahle imaginární stvoření si

vymýšleli dospělí, aby jimi strašili děti a odrazovali je od toho, že by se odvážili někam dál od domova.

Zetta takovýmto povídačkám dávno nevěřila, nicméně musela připustit, že bratranec už je opravdu starší, takže by možná bylo na čase začít ho zasvěcovat do dobrodružství, která podnikala se svými kamarády. Znovu zavzdychala a podala kbelík Ashtonovi. „Tak dobrá. sežeň mi trochu mléka a ještě jednou mi slib, že dědovi a babičce nepovíš, že jsem tady byla. Já pak promluvíím s Riftem a s Rayne, že bychom tě s sebou vzali na příští výpravu. Nemůžu ti slíbit, že tím budou nějak nadšení, ale pokusím se tě hodně vychválit, platí?“

„Platí!“ vyhrkl Ashton.

Zetta napřáhla paži, aby domluvu zpečetili potřesením ruky, což ovšem nebylo k ničemu, protože její ruka nebyla vidět. Ashton si toho drobného faux pas nevšiml, protože ani nemohl, a rozběhl se s kbelíkem za Zrzkou. Za chvíličku se mu podařilo krávu uklidnit a po minutce se vracel s kbelíkem plným teplého mléka.

Zetta mléko hltavě vypila a vzápětí ucítila, jak se jí moc lektvaru postupně vyplavuje z žil – naráz tam stála zase ve své normální podobě, stoprocentně viditelná. Zřejmě nebude od věci, aby měla nějaké mléko pořád při sobě, kdyby došlo k dalšímu podobnému nedopatření, i když si věřila, že odteď se výsledky jejího snažení budou jen zlepšovat. Vrátila kbelík Ashtonovi, který se usmíval od ucha k uchu. Ale ani tak nechtěla nic riskovat, takže ho radši nežádala, aby jí sehnal trochu cukru. Lektvar rychlosti bude zkrátka muset počkat na jindy.

„Zetto!“ ozval se Riftův hlas z míst kousek za ohradou pro slepice.

Otočila se a spatřila své nejlepší kamarády, dvojčata Rifta a Rayne, kteří se volným krokem vraceli z lovecké výpravy. Rift byl od hlavy k patě ustrojený do zeleného koženého

brnění, které si sám vyrobil z králíčích kožek. Černé vlasy mu na hlavě trčely jako dráty a on si tenhle účes pečlivě udržoval tím, že vlasy každé ráno natužil několika hrstmi zeleného slizového gelu. Trochu pokřiveně se usmíval, což často naznačovalo, že se k něčemu chystá.

Rayne na sobě měla prostou bílou tuniku s limetkově zelenou šálou ovinutou kolem krku. Na zádech nesla pověšený toulec plný šípů. Zetta poznala, že za sebou mají úspěšný lov na zombie. Pach shnilého masa, které sesbírali po zabitých nemrtvých, zavanul až k ní.

„Ahoj Rifte, ahoj Rayne,“ zavolala a tu si vzpomněla na svůj slib bratranci. Uf. To bude dost nepřijemné.

Rayne vytáhla z batohu několik kostí a hodila je Ashtonovi. „Tu máš – ať můžeš pohnojit záhony,“ houkla a odhodila si dozadu hladké černé vlasy, které jí v jednom kuse padaly do očí. Zetta nechápala, jak může Rayne tak skvěle střílet z luku, když má pořád před očima oponu hustých vlasů.

„Díky, Rayne!“ odpověděl Ashton. „Zetto, zeptáš se teď svých kamarádů na to, jestli můžu jít lovit s vámi, nebo co?“ Vzrušení v jeho hlase bylo tak patrné, že se z toho Zettě sevřel žaludek.

„Poslyš, kamarádíčku,“ řekla Zetta zvesela. Znělo to úplně falešně. Věděla, že to vypadá trochu podezřele, ale už nemohla couvnout. „Podívej, viděla jsem nějaké pochodně hořet hodně daleko od farmy, až někde u sila. Možná by ses tam mohl jít kouknout místo mě, co říkáš. A kdyby se ti to zdálo nutné, tak je přesunout jinam. Nebylo by dobré, aby se hned u vesnice vylíhli nějakí pouštní zombíci.“

Ashton se zamračil. „Ty se mě chceš zbavit, co?“

„Ale ne, já...“

„Nemůžeš posílat Ashton samotného až kamsi na konec farmy,“ vmísil se do hovoru Rift a lišácky se usmíval. „Co

kdyby tam narazil na nějakého zabijáckého králíka nebo něco takového? Na to je ještě moc malý.“

Ashton se načepýřil. „Už jsem dost starý. Chodím ven do pouště každou chvíli. Já ty pochodně zkontroluju. A kdybych narazil na nějakého zabijáckého králíka, tak na něho mám tohle.“ Vytáhl kamenný meč a máchl jím kolem sebe. Pokud existovalo něco, co dokázalo Ashtona pořádně rozrušit, tak to byli imaginární tvorové. Chlapec měl hodně bujnou představivost a v té chvíli Zetta skoro viděla, jak se mu v hlavě míchají myšlenky na rozmanitá dobrodružství. „Hned budu zpátky,“ vykřikl bratranec.

Slunce už téměř zapadlo a zanedlouho se začnou kolem rojit noční mobové.

„Ashton chce jít dnes v noci s námi lovit moby,“ zašepkala Zetta dvojčatům.

Rayne povytáhla obočí. „Myslím, že už je na to dost starý. Pokud tentokrát půjde s námi, nemám s tím problém. Budu na něho dávat pozor, aby se mu něco nestalo.“

Rift přikývl. „Proč ne, ať jde.“

Zetta zavrtěla hlavou. Počítala s tím, že kamarádi budou proti a nezbyde jí, než je přemlouvat. „Ale tam venku je to přece jen nebezpečné. Zvláště když si vezmete, co se stalo jeho máti a tátovi...“

Všichni si dobře vzpomínali, co postihlo Ashtonovy rodiče. Oba pracovali jako havíři. Často se vydávali na dlouhou cestu k Velké průrvě, obrovskému kaňonu, který se táhl pouští jako skoro dva kilometry dlouhá jizva. Na dně průrvy tekla řeka bublající lávy. A hluboko dole, až těsně nad lávou, se ve stěnách strmých útesů klikatily dobře viditelné žíly zlata, železa i diamantů. Ten pohled Ashtonovy rodiče lákal, aby tam zkoušeli své hornické štěstí. Jednou se vydali na takovou dobrodružnou kopáčskou výpravu, ze které už se nikdy nevrátili. Jejich zmizení vyrylo do duší celé rodiny jizvu zrovna tak hlubokou jako prokletý kaňon.

„Už jsem zpátky!“ volal udýchaný Ashton. Ten kluk běhal až komicky rychle. Na čele se mu leskla vrstvička potu. „Zeptala ses jich?“

Zetta mu položila dlaň na rameno. „Zeptala. Myslíme si, že jsi pořád ještě trošku mladý. Ale už brzy půjdeš s námi. Opravdu brzy, platí?“

Ashton na ni upřel tak smutný pohled, až Zetta zatoužila, aby v té chvíli byla opravdu neviditelná. Věděla, jak moc to pro něho znamená. Ušklíbala se, když ho pozorovala, jak se vleče pryč a rozmrzele kope do volných kamenů ležících na cestičce. Naštvala ho. Zklamala. Ale tady bude v bezpečí.

„Tak můžeme vyrazit,“ řekla Zetta kamarádům dřív, než se jí stačili zeptat, proč bratřenci zalhala. Jenže lidem ze Sienových Dun byla rodina vším, a tak by je nejspíš ani nenařadilo vrtat do cizích rodinných záležitostí. „Pojďme nalovit nějaké moby.“

Kapitola druhá

Tři kamarádi přeskočili terakotovou zeď. Za ní poblikávalo několik pochodní, které osvětlovaly starou dřevěnou tabuli s varováním, že vstupují na území, kde se vyskytují nepřátelští mobové. Zetta se však ničeho neobávala, zvláště když měla po boku Rayne s připraveným lukem. Rift se Zettou nesli kamenné meče, byť tyto zbraně měly pochybnou odolnost. Jenže kámen byl všude po ruce, aniž bylo nutné kopat kdovíjak hluboko pod písek, který neustále hrozil závalem. Dřevo zde bylo ještě vzácnější, takže kdykoli někdo z nich zahlédl odumřelý keř vyčuhující ze země, hned se ho zmocnili, aby získali nějaké tyčky, a to i za tu cenu, že si museli kousek zajít.

Zetta zanedlouho zaslechla šelestění rychlých pavoučích kroků a pak také uviděla několikery rudé oči, které na ně hleděly ze tmy. Působilo to strašidelně. Ale na druhé straně šlo o dobrou kořist. Shánět ingredience do lektvarů vyžadovalo spoustu času a úsilí; Zetta byla ráda, že s sebou má kamarády, kteří jí mohli pomoci, protože sama by to nemohla úspěšně zvládnout.

„Tohohle si беру já,“ řekla Zetta, pevněji sevřela jílece meče ve zpoceně dlani. Zabíla už desítky pavouků, ale kvůli tomu nebyl jejich lov o nic jednodušší. Blížila se ke kořisti

s jedním okem přivřeným, a když prošla mečem velké osminohé tělo, zabrněla ji celá paže. Pavouk odskočil zpátky, ale zranění ho zřejmě nezastrašilo a s vyceněnými kusadly se rozběhl naproti Zettě.

„Nepotřebuješ pomoc?“ zeptala se Rayne s připraveným lukem.

„Ne, jen si šetři šípy na creepery,“ křikla na ni Zetta a znovu švihla mečem po pavoukovi, ale tentokrát minula. Přála si, aby o sobě mohla tvrdit, že se líp vyzná v přípravě lektvarů než v boji, ale po pravdě řečeno to bylo prašť jako uhoď.

Pavouk se k ní dostal příliš blízko a kousl ji. Ouvej. Nešlo o nic vážného, jen štípnutí do lokte. Teď se však boj s osmi-nožcem stal věcí cti a pomsty. Připravila meč k útoku. Vedle ní stál Rift rovněž s mečem napřaženým.

„Můžu ti ukázat, jak se to dělá,“ řekl Rift a odstrčil Zettu stranou.

„Nech mě,“ zavrčela Zetta, opřela se do něho pokousaným loktem a musela přivřít oči, jak to zabořilo, ale protlačila se zpátky na své místo. „Tohle je můj pavouk, a kromě toho, nebyl jsi to ty, koho jsem musela minulý týden zachraňovat před stojanem na brnění, když sis ho vybral jako cvičný cíl?“

„To byl hodně *agresivní* stojan na brnění,“ řekl Rift na svou obhajobu. „A taky měl lepší vybavení než já.“

Zetta s Riftem se oba obořili na pavouka přesně v téže chvíli. Rift ho trefil naplno a mob zmizel v obláčku kouře těsně předtím, než ho Zetta stačila zasáhnout svým mečem. Takto její čepel naprázdno prošla vzduch, a jak pokračovala v obloukovém pohybu, narazila Riftovi do holeně.

Rift se zhroutil k zemi, popadl se za holeně a se syčením se začal houpat sem a tam.

„To je dobrý, to je dobrý,“ drmolil.

„Moc se omlouvám!“ vyjekla Zetta. Schovala meč a klekla si ke kamarádovi. „Teče ti krev?“

„Ale ne, našťestí máš meč tupý jako patu. Budeme se muset podívat po pořádném kameni, abych ti mohl vyrobit nový.“

„Když má člověk vás dva, tak nepotřebuje už žádné nepřátelské moby,“ ozvala se Rayne, která se přišla podívat na to krveprolití: jedna dost naražená holeň, dvě potupená ega.

Zetta pomohla Riftovi vstát. Pozorně ho sledovala, když opatrně zkusil ujít několik kroků.

Rozpačitě zamrkala. „Jestli to tak moc bolí, tak by možná bylo lepší se vrátit. Přece tě nenecháme takhle syčet celou noc.“

„Já přece nesy...“

Všichni se ohlédlí, protože si všimli, že noc náhle ještě víc potemněla. Sotva půldruhého metru od nich stál na svých nepatrných nožkách creeper a flekatá zelená pokožka už mu začínala prosvítat a bělat. Creeper naklonil hlavu a podíval se Zettě přímo do očí, jako by si z ní dělal legraci.

„Zdrhejte!“ vykřikla Rayne.

Zetta by ráda utekla. Opravdu ze srdce ráda by prchala pryč, jenže stála jako zkamenělá. Ještě nikdy se nedostala tak blízko k žádnému creeperovi, viděla však, jaké škody dokázali tihle mobové napáchat. Krátery tři metry hluboké a pět široké. Rift na ni volal jménem. Znělo to už hodně z daleka. Že by ji tam jen tak nechal stát, nebo se jí v návalu paniky zdály všechny zvuky tak slabé a vzdálené?

Než Zetta stačila sebrat nějakou další myšlenku, Rayne srdnatě pozvedla luk, vypustila šíp a ten zasáhl creepera rovnou do hrudi a překotil ho na záda. Druhý přesně umístěný šíp měl za následek, že mob s pufnutím zmizel a zůstala po něm jenom hromádka střelného prachu. Ještě před pěti minutami by byla Zetta vzrušením bez sebe při pomýšlení, že by mohla získat tuhle velmi nedostupnou ingredienci,

kteří je možné využít k výrobě vrhacích lektvarů, jenže v té chvíli se třásla hrůzou.

Rayne sebrala střelný prach a nabídla ho Zettě. Ta si ho vzala, ale nedokázala se kamarádce podívat do očí. „Skoro jsem nás všechny nechala vybuchnout,“ zamumlala. Představila si, co by se mohlo stát, kdyby s nimi byl i její bratranec, a otrásla se děsem.

„Dokud dávám pozor, tak se nic nestane,“ opáčila Rayne sebevědomě. „Asi bychom mohli trochu líp spolupracovat, to je pravda, ale i tak jsme zatím v bezpečí. Máš s sebou varný stojan?“

Zetta přikývla a poplácala na svůj batoh. Tuhle pomůcku měla pořád při ruce. Člověk nikdy neví, kdy se může naskytnout nějaká nouze a přišlo by vhod narychlo obstarat nějaký lektvar. Kromě toho nehodlala riskovat, že by otec tu věcičku objevil u ní v pokoji.

„To je bezva. Tak se můžeme přesvědčit, jak budou fungovat ty vrhací lektvary, o kterých ses zmiňovala.“

„Hned teď? Rovnou tady?“ ujišťovala se Zetta.

„Vím o bezpečném místě,“ řekl Rift. Vedl je o kousek dál od vesnice a vyhýbal se pouštním zombíkům s vysušenou kůží, kteří se pomaličku vlekli po písku. Tichou nocí se ozývalo jen jejich skuhrání. Asi za hodinu konečně došli na dohled Velké průrvy protínající rovinatou poušť.

Zettě se rozbušilo srdce. Ještě nikdy nezašla takhle daleko od vesnice, ale rázem pochopila, proč ta obrovská strž tolik přitahuje všechny dobrodruhy. Působila úchvatným dojmem. Horní lem strmě spadajících útesů tvořily písek a pískovec, ale níž se objevovala šedá skála a ještě o kus hlouběji Zetta zahlédla nějaké bledě modré žíly, které se táhly těsně nad lávou tekoucí po dně kaňonu.

„Nejsou tamto dole diamanty?“ zeptala se. Byla tak vzrušená, nervózní a zvědavá, že měla pocit, jako by ji v krku dusil nějaký knedlík. Už skoro půl roku kopala jen samou